

ಎರಡು ಪ್ರಸಂಗಗಳು

ಗಾಜು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡಿ

ಶ್ರೀಮಂತ ಯುವಕನೊಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮನೊಬ್ಬನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೇಳಿದ, ನಾನು ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಮಹಾತ್ಮ ಅವನನ್ನು ಕೋಣೆಯ ಕಿಟಕಿಯವರೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಕೇಳಿದ, ನಿನಗೆ ಗಾಜಿನ ಆಚೆಗೆ ಏನು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ? ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಜನ ಬಂದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಕುರುಡ ಭಿಕ್ಷುಕನೊಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ನಂತರ ಮಹಾತ್ಮ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ, ಈಗ ನೀನೇನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೀಯ?

ಇದರಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಸರಿ, ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ನೋಡಲಾರೆ. ಕಿಟಕಿಯ ಗಾಜು ಮತ್ತು ಈ ಕನ್ನಡಿ ಒಂದೇ ಮೂಲವಸ್ತುವಿನಿಂದಾಗಿದೆ. ನೀನು ನಿನ್ನ ಹೋಲಿಕೆಯನ್ನು ಗಾಜಿನ ಈ ಎರಡು ರೂಪಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನೋಡು. ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಗಾಜು ಆದಾಗ, ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕರುಣೆ ಜಾಗೃತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಗಾಜಿನ ಮೇಲೆ ಚಿನ್ನದ ಲೇಪನವಾದಾಗ, ನೀನು ನಿನ್ನನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೀಯೆ. ನೀನು ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳ ಮೇಲಿನ ಚಿನ್ನದ ಲೇಪನವನ್ನು ಕಳಚು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದಾಗಲೇ ನೀನು ನಿನ್ನವರನ್ನು ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಮತ್ತು ನೀನು ಅವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಬಲ್ಲೆ.

ಚೋರ

ನಗರವೊಂದರಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಪ್ರಭಾವಿ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಅನೇಕ ಶಿಷ್ಯರಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯ ಧರ್ಮಾಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ, ಮಹಂತರೇ, ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ಯಾರು?

ಶಿಷ್ಯನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಮಹಂತರು ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದರು, ನನಗೆ ಸಾವಿರಾರು

ಗುರುಗಳಿದ್ದಾರೆ! ಒಂದು ವೇಳೆ ನಾನು ಅವರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಎಣಿಸುತ್ತಾ ಕೂತರೆ, ಬಹುಶಃ ತಿಂಗಳುಗಳೇ ಹಿಡಿಯಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾನು ಒಬ್ಬ ಗುರುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಖಂಡಿತ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆ ಗುರು ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನಾಗಿದ್ದ. ಒಮ್ಮೆ ಅವನು ದಾರಿತಪ್ಪಿದ್ದ. ಅವನು ದೂರದ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ ತುಂಬಾ ತಡವಾಗಿತ್ತು. ಅಂಗಡಿಗಳು ಮುಚ್ಚಿದ್ದವು. ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಲಾಗಿತ್ತು. ಕಡೆಗೆ ನನಗೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಭೇಟಿಯಾದ. ಅವನು ಗೋಡೆಯನ್ನು ಕನ್ನ ಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ನಾನು ಅವನನ್ನು, ನಾನಿಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರು ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದೇ? ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಆಗ ಅವನು, ನಡುರಾತ್ರಿಯಾಗಿದೆ, ನಿಮಗೆ ಈಗ ಎಲ್ಲೂ ಆಶ್ರಯ ಸಿಗುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುವುದು. ನೀವು ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಬಹುದು. ನಾನೊಬ್ಬ ಕಳ್ಳ, ನಿಮಗೆ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀವು ನನ್ನೊಂದಿಗಿರಬಹುದು ಎಂದ. ಅವನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದನಂದರೆ, ನಾನು ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಇದ್ದೆ. ಅವನು ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿ, ನೀವು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಿರಿ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಾಗ, ನಿನಗೆ ಏನಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿತೇ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ಅವನು, ಇಂದು ಏನೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ, ದೇವರು ಕರುಣಿಸಿದರೆ, ಖಂಡಿತ ಏನಾದರೂ ಸಿಗುವುದು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನಂದೂ ಬೇಸರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ನಿರಾಸೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಸದಾ ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದಿರುತ್ತಿದ್ದ.

ನಾನು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ ವರ್ಷಗಳೇ ಕಳೆದು ಹೋದವು. ಅದೇಷ್ಟೋ ಬಾರಿ ನಾನು ಹತಾಶೆಯನ್ನು ತಾಳಿ, ಸಾಧನೆಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಗ ನನಗೆ ಆ ಕಳ್ಳನ ನೆನಪಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕಳ್ಳ ನಿತ್ಯ, ದೇವರು ಕರುಣಿಸಿದರೆ, ಖಂಡಿತ ಶೀಘ್ರವೇ ಏನಾದರೂ ಸಿಗುವುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಎಂದು ಮಹಂತರು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿದರು.

■ ಸಂಗ್ರಹ: ಡಿ.ಎನ್. ಶ್ರೀನಾಥ್